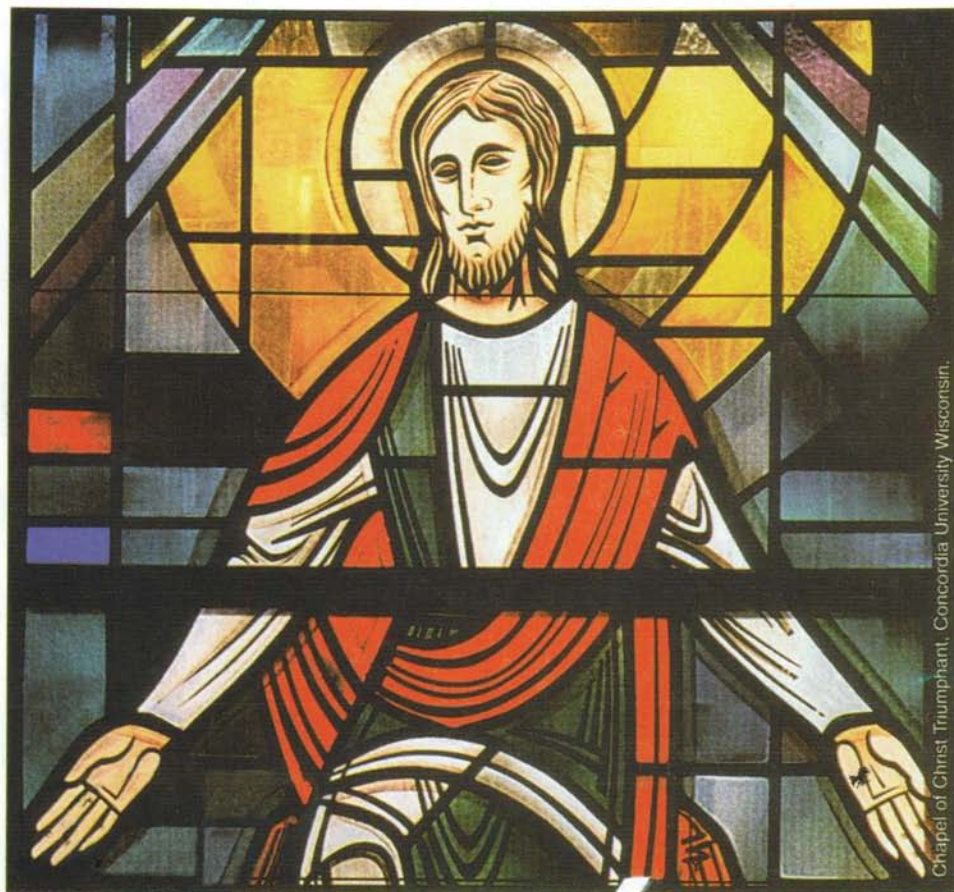




MINÄ ANNAN TEILLE LEVON

Kristuksen hellä ies

Bo Giertz

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION

36380 Garfield Road Suite 3
Clinton Township, MI 48035
USA



www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ

PL 127
00101 Helsinki



www.luthersaatio.com

Artikkelin on kirjoittanut Bo Giertz: *Ett milt ok*. Uppsala 1973.

Käännös: Maria Pietilä

Myllypaino, Leväsjoki 2002

Minä annan teille levon - Kristuksen hellä ies

Sovelias ja hellä ies raskaassa maailmassa. Onko sellaista olemassa-kaan? Eikö ies ole juuri eräs niistä asioista, jotka tekevät elämän maan päällä raskaaksi? Raamattu todistaa tästä värikkästi. Ies, orjuuden ies, taakkojen ies esiintyy yhä uudelleen sorron, vankeuden, kohtuuttomien kuormien ja ilottoman raadannan kuvana. Kovakouraiset hallitsijat taakoittavat kansojaan raskailla ikeillä. Pienet sortajat seuraavat esimerkiksi taakoittamalla omia päiväläisiään ja orjiaan vielä raskaammilla ikeillä. Profeetat lausuvat Herran nimessä vastalauseensa. Tämä ei ole Jumalan tahto. Israel tulee aivan turhaan uhreineen ja paastoineen Herran eteen. "Katso, riidaksi ja toraksi te paastatte, lyödäksenne jumalattomalla nyrkillä. Eikö tämä ole paasto, johon minä mielistyn: että avaatte vääryyden siteet, irrotatte ikeen nuorat, ja päästätte sorretut vapaiksi, että särjette kaikki ikeet?"

Saarna kaikui kuitenkin silloin, kuten nykyään, useimmiten kuuroille korville. Sorron ies painoi edelleen ihmisten hartioita raskaana, myös rauhan ja menestyksen hyvinä aikoina. Kulttuuri ei ollut koskaan kuukoistanut niin kuin kuningas Salomon loistokkaina päivinä. Kaikkialla rakennettiin loisteliaita julkisia rakennuksia, temppeleitä ja palatseja, varastokaupunkeja ja talleja. Kauppalaivasto toi maahan ylellisyystavaroita, joiden veroisia ei ollut koskaan nähty. Kehuskeltiin sillä, että hopea oli Jerusalemissa yhtä yleistä kuin kivi ja setri yhtä yleistä kuin sykomoripuu alangolla. Mutta kun Salomo kutsuttiin isiensä tykö, kävi ilmi, miten hänen kansansa oli kokenut kaiken tämän ihanuuden. He lupasivat hänen pojalleen Rehabeamille alamaisuutensa yhdellä ehdolla. "Sinun isäsi teki meidän ikeemme raskaaksi; mutta huojenne sinä nyt se kova työ, jota isäsi teetti, ja se raskas ies, jonka hän pani meidän niskaamme, niin me palvelemme sinua". Heidän vaatimuksessaan oli jotain ilmeisen oikeutettua. Entiset Salomon ministerit ja neuvonantajat neuvoivat nuorta kuningasta antamaan periksi. Hän oli kuitenkin ympäröinyt itsensä uusilla avustajilla, nuorilla miehillä, jotka tiesivät vanhuk-
sia paremmin, kuinka maailmaa tulee hallita. Hän kuunteli heitä, ja loppu on historiaa. Israel jakaantui eikä koskaan palannut sellaiseksi, kuin Daa-vidin ja Salomon päivinä.

Ies on siis taakka, se on vaiva. On Jumalan armoa ja hyvää työtä, että hän voi keventää iestä. "Minä ikään kuin nostin ikeen heidän leukapieliltänsä, kumarruin heidän puoleensa ja syötin". Jos Jumala taas asettaa ihmisen ikeen alle, se saattaa olla kuritus tai rangaistus. "Mutta minä käyn käsiksi hänen kauniiseen kaulaansa. Minä valjastan Efraimin: Juuda saa kyntää, Jaakob äestää." Tämäkin kuuluu Jumalan tulevaisuuden-

lupauksiin, toivoon vapahduksesta ja pelastuksesta: “Sillä heidän kuormansa ikeen, heidän olkinsa vitsan ja heidän käskijänsä sauvan sinä särjet niin kuin Midianin päivänä.”

Ies kuuluu siis raskaaseen, kovaan, epäoikeudenmukaiseen ja vangittuun maailmaan.

Mitä tarkoitetaan hellällä ikeellä raskaassa maailmassa?

Kuten kaikki tiedämme, Jeesus sanoo: “Minun ikeeni on sovelias ja kuormani on keveä”. Hän sanoo näin kutsuessaan kaikkia työtätekeviä ja raskautettuja luokseen. Hän sanoo antavansa heille rauhan, jos he ottavat päälleen hänen ikeensä ja oppivat hänestä.

Monet kuulijat tunsivat varmasti ilmaisun “sovelias ies” tai “hellä ies”. He olivat kuulleet fariseusten puhuvan lain ikeestä. Ehkä he eivät suoraan käyttäneet sanaa “hellä”, mutta he puhuivat joka tapauksessa ihanaista ikeestä, hyvästä ikeestä, ilolla kannettavasta ikeestä.

Fariseukset olivat herätyksen perillisiä. Kaksisataa vuotta aiemmin oli jouduttu käymään taistelua elämästä ja kuolemasta Aleksanteri Suuren antiokialaisia seuraajia vastaan, jotka halusivat autuuttaa barbaarit hellenistisellä maailmankulttuurillaan. Juutalainen kansa oli herännyt ja tunnistanut perintönsä tärkeyden. Fariseuksista oli tullut herätyksen johtajia. He halusivat täydellä vakavuudella pysyä Herrassa ja hänen laissaan. Lain oli hallittava koko yhteiskuntaa ja jokaisen juutalaisen elämää, pienimpään yksityiskohtaan. Kaikki pyrkimykset kompromissien tekemiseen torjuttiin tietoisesti. Nimitys “fariseukset” tarkoittaa nimenomaan “erottautujat”, lahkolaiset. Herran laki oli heidän kunniamerkkinsä ja ilonaiheensa. 12 vuoden iässä tultiin “lain pojaksi”, lain ikeen kantajaksi. Kyseessä oli hyvä ies, ihana ies. Tiedettiin, että Jumalan laki on annettu ihmisten parhaaksi. Laki on Jumalan huolenpidon ja hyvyiden ilmaus. Laki vaatii oikeudenmukaisuutta ja laupeutta. Kovassa ja raskaassa maailmassa Jumalan lain oli tarkoitus luoda järjestystä, oikeutta ja turvallisuutta.

Fariseukset lähtivät siis ajatuksista, joihin jokainen kristitty voi sydämestään yhtyä. Myös Uusi testamentti sanoo, että lain tarkoitus on pitää oikeutta voimassa sekä rajoittaa väkivaltaa ja laittomuutta. Paavali sanoo, että laki on pyhä, vanhurskas ja hyvä. Jumala on kirjoittanut sen myös pakanoiden sydämiin. Siksi he saattavat, ainakin toisinaan, olla itselleen lakina ja saada aikaan paljon hyvää. Esivallan eli valtion ja yhteiskunnan tehtävä on lain ylläpitäminen eli oman edun tavoittelun

rajoittaminen sekä oikeuden ja laupeuden puolustaminen. Tämä on hyvää kristillisyyttä, myös luterilaista kristillisyyttä. Luterilaiset teologit ovat aina puhuneet lain ensimmäisestä käytöstä, oikeuden ylläpitämisestä maailmassa. Tässä tehtävässä jokaisen kristityn tulee olla mukana, myös kansalaisena, ammatinharjoittajana, luottamushenkilönä tai äänestäjänä vaaleissa.

Fariseusten yritys meni kuitenkin jollain tavalla takalukkoon. Heidän ratkaisuaan maailman ongelmiin ei suositella missään kohdassa Uudessa testamentissa. Ratkaisuna oli radikaalisti toteutettu teokratia, jossa lakia noudatettaisiin. Sorron ja epäoikeudenmukaisuuden ikeet murrettaisiin ottamalla lain ies kannettavaksi ilona ja kunniana.

Se ei toiminut. On jotain, *mitä laki ei kykene aikaansaamaan*, sanoo Uusi testamentti. Nimittäin todellista rakkautta, aitoa hyvyttä, todellista yhteyttä, todellista Jumalan tahdon mukaista elämää. Sitä laki ei kykene aikaansaamaan, koska se on "lihan heikentämä". Jokin tekijä ihmisluonnossa, vanhassa ihmisessämme, perisynti, syntiturmelus tai miten sitä nimitämme, keksii aina itselleen uusia toteuttamistapoja. Kannamme sisällämme egoismia, luonnollista halua ajatella ensin itseämme, taipumusta luistaa taakoista ja velvollisuuksista, siirtää syyn toisten niskoilille, antaa jonkun muun ottaa vastuun ja olla syntipukkina — kaikki tämä on ohjelmoitu luontoomme. Tämä on se "synnin laki, joka asuu jäsenissämme". Laki voi rajoittaa tätä kaikkea pahuutta, mutta ei koskaan hävittä sitä. Se voi yltää joihinkin egoismimme puoliin ja ilmauksiin, muttei koskaan lopullisesti kukistaa tätä. Siksi niin monet rehelliset yritykset luoda onnellinen yhteiskunta ovat päättyneet traagisesti. Oman voiton tavoittelu on ehkä estetty ja ihmiset pakotetaan jakamaan kansantulo oikeudenmukaisemmin. Niin kuvitellaan, että hirviö on hallinnassa ja täydellinen onni löytymässä — kunnes huomataan, että on myös muita esteitä: ihminen on haluton ottamaan riskejä ja vastuuta, taipuvainen näkemään mahdollisimman vähän vaivaa ja suhtautumaan välinpitämättömästi toisten ongelmiin. Tämä kaikki johtaa kaavoihin kangistumiseen, byrokratiaan, eristäytymiseen, yksinäisyyteen, sukupolvien välisten ristiriitojen syntymiseen ja pakenemiseen vaikeasta maailmasta alkoholin tai huumeiden ikeen alle — joka lupaa rauhan, mutta joka on pidemmän päälle kaikkea muuta kuin lempeä.

Lain rajoittunut voima

Fariseusten kohdalla lain rajoittuneisuus tuli esille kahdessa asiassa, jotka ovat kaikkina aikoina yhtä ajankohtaisia. Ensimmäinen on *itsetyyty-*

väisyys ja tuomitseminen. Jos joku ottaa Jumalan lain tosissaan elämässään, hän tulee helposti näkemään eron itsensä ja joidenkin muiden välillä. Tähän meidän jokaisen silmä on harjaantunut. Siitä ei enää ole pitkä askel fariseuksen paikalle temppelin etuosaan: "Kiitän sinua, Jumala, etten ole kuin muut ihmiset". Farisealainen ihmisten jaottelu itseen ja "muihin" voidaan ilmaista ehkä vielä karkeammin: Tämä kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu.

Toinen suuri vaara on *porsaanreiät*. Jokainen laki on kodifioitu. Se sisältää tietyt kiinteät käskynsä ja määräyksensä. Se saattaa muodostaa hyvinkin pienisilmäisen verkon, jolloin päädytään antamaan kymmenyksen mintuista, tilleistä ja kuminoista — muodossa tai toisessa. Tällaisella verkolla on kuitenkin se kummallinen ominaisuus, että se päästää lävitseen suuria ja tärkeitä asioita, joita ei voi muotoilla pykäliksi. Siksi Jeesus nuhtelee fariseuksia siitä, että he pitivät tarkasti kiinni kaikista lain pikkuasioista, mutta laiminlöivät oikeuden ja laupeuden.

Lepo työtätekeville ja raskautetuille

Hyvä fariseus siis piti lain iestä hyvänä asiana. Hän saattoi kutsua sitä taivasten valtakunnan ikeeksi. Hän kantoi sitä ylpeänä. Fariseukset kuuluivat yleensä keskiluokkaan. He olivat verraten riippumattomia, yksityisryhtäjiä tai muuten oman aikansa herroja. Se olikin tarpeen. Kaikki pesumenot ja puhdistautumismääräykset vaativat paljon aikaa. Sapatin pitäminen minuutilleen oli myös käytännön ongelma. Se oli kuitenkin mahdollista, jos saattoi itse jossain määrin hallita itseään ja omaa aikaansa.

Köyhän kansan laita oli toinen. Päiväpalkallinen, työn taakoittama pienviljelijä tai vuokraviljelijä tai askareiden alle nääntyvä perheenäiti ei missään tapauksessa kyennyt suomaan itselleen sitä aikaa vievää sääntöjen tarkkaamista, jonka farisealaisuus vaati. Näiden ihmisten parissa esiintyi paljon harrasta hurskautta. Fariseukset ja kirjanoppineet olivat tehneet suurtyön perustamalla synagogia ja pitämällä huolta maanlaajuudesta jumalanpalvelustoiminnasta. Kirjoituksia luettiin ja selitettiin kansan omalla kielellä. Koko Israelin historiassa oli tuskin ollut aikaa, jolloin kirjoitusten sisältö olisi tunnettu paremmin. Siten tavallisille, yksinkertaisille ihmisille muodostui uskonnollinen ongelma. Farisealaisesta elämän puhtaudesta tuli saavuttamaton ihanne. Kirjanoppineet olivat onnellisessa asemassa. Heillä oli pullat hyvin uunissa. Tavallinen, köyhä raukka sai kuitenkin eellä tietoisena suuresta puutteestaan, ehkä innok-

kaassa ja vilpittömässä kaipauksessa — ja ehkä salaa odottaen Israelin lohdutusta, Herran Voideltua, jonka oli määrä kerran tulla ja jollain salaperäisellä tavalla päästää molemmista ikeistä, joiden alla nyt huokailtiin: lain ikeestä ja poliittisesta sortovallasta. Jos vain jaksaisi kestää siihen päivään asti...

Näitä hurskaita kansankerroksia on tapana kutsua "*maan hiljaisiksi*". He löysivät samastumiskohteita psalmeista, joissa puhutaan paljon Herran köyhistä ja vähäisistä. Evankeliumeissa kerrotaan niistä, jotka "odottavat Israelin lohdutusta" tai "Israelin vapautusta". On selvä, että erityisesti juuri nämä ihmiset kokoontuivat Jeesuksen luo ja kuuntelivat häntä.

Voimme nyt kuvitella seisovamme heidän joukossaan ja kuuntelevamme, kun *Jeesus puhuu hellästä ikeestä* "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut..." On selvä, kenelle sanat on osoitettu. Työtätekevät ja raskautetut ovat juuri näitä, joilla on raskas työ ja paljon tekemistä, jotka raatavat otsa hiessä epäkiitollisissa olosuhteissa, ja joita samalla painaa tietoisuus omista puutteista Jumalan edessä. He eivät ole koskaan uskaltaneet lukea itseään "uskonnollisiin" ihmisiin. He uskovat toki Jumalaan. He haluavat toki olla hänen omiaan. Mutta he ovat kuulleet niin paljon hänen sanaansa, tuota sanaa, jota ilman he eivät halua olla, ymmärtääkseen, että jos Jumala punnitsee heitä lakinsa vaa'alla, he jäävät surkeasti alamittaisiksi. Jos he pystyisivätkin ulkoisesti selviytymään, pysymään hyväksytyssä hurskaan ihmisen käyttäytymiskaavassa, he tietävät kuitenkin, miten paljon jäisi puuttumaan sekä vanhurskaudessa että rakkaudessa. Kun elämä on raskasta ja kuluttavaa, kiireistä ja hektistä ja täynnä odottamattomia huolia, päänsärkyä, hammassärkyä, selkäkipua tai "vain" jännittyneitä ja piinattuja hermoja, ei ole helppo olla ihan niin kärsivällinen, hyvä, antelias ja ystävällisyyttä huokuva ihminen kuin pitäisi.

Ehkä ilmaisin asian hiukan liian modernisti. Tein sen tarkoituksella. *Myös meidän ajassamme on paljon vastaavaa*. On työtätekeviä ja raskautettuja, maan hiljaisia. Meidän on hyvä tiedostaa tämä.

Palaamme Jeesuksen sanoihin. Näitä ihmisiä hän kutsuu luokseen sanoessaan: Minä annan teille levon. Millaisen levon? Kreikankielisessä tekstissä ei ole substantiivia, vaan verbi, joka tarkoittaa "antaa jonkun levätä", antaa toisen ihmisen rentoutua tai pitää tauon (verbijuuri sisältää sanan paussi, joka on meilläkin laina kreikasta). Sana voi myös tarkoittaa virkistämistä, uusien voimien antamista tai sitä, että antaa jonkun hengähtää jne. Jeesus käytti tätä sanaa, kun hän vei opetuslapset autioon paikkaan antaakseen heidän olla yksin ja "levätä hiukan".

Jeesus siis kutsuu työtätekevät ja raskautetut laskemaan taakkansa; *he saavat vihdoin hengähtää ja rauhoittua*. Miten tämä voi tapahtua? Jeesus sanoo: "Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen kärsivällinen ja nöyrä mieleltäni." Mitä Jeesus tarkoittaa "kärsivällisellä" ja "nöyrällä"? Hän puhuu mitä ilmeisimmin jostain, mikä tekee hänen ikeestään lempeän ikeen. Yhtä ilmeistä on se, että sanat ovat sukua niille, joita Jeesus käyttää autuaaksijulistuksissaan. Ensimmäinen esiintyy siellä: autuaita ovat *kärsivälliset*. Toinen on hyvin läheistä sukua sanalle, jota Jeesus käyttää sanoessaan: "autuaita ovat hengellisesti *köyhät*". Kreikan sana "köyhä" tarkoittaa myös "vähäistä", "vaatimatonta", ja sitä voidaan käyttää kaikesta pienestä ja väheksytystä, ehkä maailman murjomasta. Suunnilleen sama merkitys on sanoilla, joita Jeesus tässä käyttää ja jotka käännämme sanalla "nöyrä". Molemmissa sanoissa ("kärsivällinen" ja "nöyrä") on samaa merkitysisältöä: joku, joka ei lyö takaisin, jolla ei ole vaatimuksia, joka ei pidä puoliaan vaan antaa mieluummin periksi.

Jumalan valtakunnan uusi järjestys

Olemme näin päässeet *evangeliumin syvimpiin kuuluvan salaisuuden ääreen*, tämä on yksi sen todella suurista aarteista, jota kuitenkin on äärettömän vaikea soveltaa ja käyttää kovassa maailmassamme. Tiedämme, mistä on kyse. Tarvitsee vain muistuttaa mieliin sellaisia Jeesuksen sanoja kuin, että on käännettävä toinenkin poski, annettava ihotas kauppan päälle, kuljettava toinenkin maili palvelukseksi sille, joka vääryydellä pakottaa kulkemaan yhden, oltava vastustamatta vääryyttä, annettava anteeksi seitsemänkymmentä kertaa seitsemän, siunattava niitä, jotka kiroavat, oltava samaan aikaan rauhaarakastava, kärsivällinen ja vainottu ja juuri tämän kaiken takia autuas. Tiedämme, kuinka Jeesus julistaa uudessa valtakunnassa vallitsevaa erityislaatuista uutta järjestystä, jossa kaikki on saatu armosta anteeksi ja jossa jokainen osoittaa rajatonta anteeksiantamusta. Tiedämme, kuinka hänen opetuslapsensa ottivat sanoman todesta ja julistivat, että todellinen vapaus oli tässä. Siunatkaa niitä, jotka vainoavat teitä, Paavali sanoo. Älkää vastatko pahaan pahalla. Eläkää sovussa kaikkien ihmisten kanssa, jos mahdollista ja mikäli teistä riippuu. Älkää itse kostako. Miksi käynte oikeutta keskenänne, miksette mieluummin kärsi vääryyttä? Miksette mieluummin anna muiden tehdä teille vahinkoa? Ettekö tiedä, että on kirjoitettu: Sinun nimesi takia meitä tapetaan kaiken aikaa? Meitä on kohdeltu kuin teuraslampaita. Mutta tässä kaikessa me saavutamme valtavan voiton! Hänessä, joka on rakastanut meitä!

Pietari on samaa mieltä: On Jumalalle otollista, että joku häneen katsoen kestää vastoinkäymisensä kärsivällisesti joutuessaan kärsimään syyttömästi. Siihen meidät on kutsuttu, koska kärsihän Kristus itse meidän puolestamme ja asetti meille esikuvan. Jos joutuisittekin kärsimään vanhurskauden tähden, tiedätte kuitenkin olevanne autuaita. Mitä enemmän tulette osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä, sitä enemmän teidän tulee iloita.

Maailman silmissä tämä näyttää silkalta hulluudelta. Alkuun se varmasti vaikutti siltä myös opetuslasten mielestä. Vasta kun he olivat täydellisesti epäonnistuneet, kun he olivat pettäneet kaikki lupauksensa ja hylänneet hänet, kun he seisoivat kanssasyöllisinä kaikkien syntisten joukossa — vasta silloin he oivalsivat, että *tämä* oli ratkaisu maailman todelliseen ongelmaan. Hän kantoi syntimme omassa ruumiissaan ristin puulle. Vanhurskaana hän kuoli jumalattomien puolesta. Jumala oli rakkaudessaan löytänyt keinon pelastaa meidät tavalla, joka mitätöi kaikki tavanomaiset oikeudenmukaisuuden ja ansion lait. Kristuksen valtakunta on *anteeksiantamuksen valtakunta*.

Elämä tässä valtakunnassa on rajattoman anteeksiantamuksen vastaanottamista ja antamista, laskelmoimatta, kannattaako se tai missä vaiheessa alkaa riittää.

Anteeksiantamuksen valtakunta on *uusi* valtakunta. Elämme edelleen sen odotuksessa — uusien taivaiden ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu. Kuitenkin elämme jo täällä anteeksiantamuksessa, jos olemme Kristuksen omia. Tämä tarkoittaa sitä, että meistä tulee *maailman silmissä hulluja*. Tämä tarkoittaa sitä, että kykenemme luopumaan oikeustamme. Pystymme vastaamaan epäoikeudenmukaisuuksiin ystävänpalveluksilla, unohtamaan vääryyksiä ikään kuin ne eivät olisi koskaan tapahtuneet ja puhumaan hyvää niistä, jotka ovat antaneet meistä valheellisen todistuksen. Sellaista tapahtuu todella siellä, missä Kristus vaikuttaa. Tapahtuu toki muutakin, koska myös todellinen kristitty on sekä vanha ihminen että uusi ihminen Kristuksessa. Vanha Aadam saa aivan liian usein suunvuoron. Myös kristitty on syntinen, joka tarvitsee jokapäiväistä anteeksiantamusta. Jos kuitenkin on todellista uskoa Kristukseen, on myös jotakin uuteen valtakuntaan kuuluvasta autuaasta hulluudesta, joka räjäyttää takaisinmaksun, katkeruuden ja vanhan nurinan noidankehän ja saa jotain uutta puhkeamaan kukkaan, myös tässä vanhassa maailmassa.

Tämä on Kristuksen hellä ies. *Se ei siis ole mikään yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden saavuttamiseksi laadittu ohjelma*. Esivalta oikeuskäytäntöineen kuuluu vanhaan aikakauteen. Se suorittaa välttämätön-

tä Jumalan työtä tässä vanhassa maailmassa, joka on katoava. Täällä oikeutta on pidettävä voimassa. Yhteiskunta ei voi soveltaa Jumalan valtakunnan uutta järjestystä ja tehdä siitä maallista lakia. Jos yhteiskunta säätäisi laiksi oikeuden rajattomaan anteeksiantamukseen ja myöntäisi pelkkiä etuja niille, jotka syöllistyvät rikkomuksiin, tuloksena olisi vain röyhkeyttä, hyväksikäyttöä ja rikollisuutta. Se hajoaisi omaan mahdottomuuteensa. Se ei ole Jumalan tahto. Hän on asettanut yhteiskunnan, esivallan, pitämään oikeutta voimassa.

Uusi elämä Kristuksen yhteydessä

Kristuksen valtakunnan uutta elämäntyyliä ei siis voi julistaa ratkaisuna maailman ongelmiin. Se ei sovellu kääntymättömien ihmisten sovellettavaksi. *Ainoastaan uskon yhteydessä Kristukseen* on mahdollista elää hänen hellän ikeensä alaisena. Jos sitä julistetaan kaikille yleisenä etiikkana, saadaan aikaan raivostuneita reaktioita kaikissa ei-kristityissä kunnan ihmisissä, sellaisissa, joilla on Jumalan laki kirjoitettuna sydämiinsä. He saavat sen käsityksen, että kristinuskon mukaan köyhän on alistuttava ja annettava muiden imeä itsensä kuiviin. He loukkaantuvat Uuden testamentin opetukseen miehestä ja naisesta. Eihän ole epäilystäkään, että Uusi testamentti todella opettaa aviomiehen olevan avioliitossa perheen ja vaimon pää — samoin, kuin Isä on Kristuksen pää (mikä ei tietenkään alenna Kristuksen arvoa!). Oppi tulee ymmärrettäväksi ainoastaan silloin, jos eletään yhteydessä Kristukseen ja tiedetään, että mies ja vaimo ovat yhtä hänessä ja että mies on juuri pään ominaisuudessa velvollinen rakastamaan vaimoaan ja antamaan itsensä alttiiksi hänen puolestaan, samoin kuin Kristus on rakastanut seurakuntaa ja antanut itsensä sen puolesta. Jos tämä yritetään tehdä maalliseksi laiksi — kuten menneinä aikoina on tapahtunut — jolloin vaimo ei ole täysivaltainen kansalainen ja jää alttiiksi itsekkään aviomiehen hyväksikäytölle, saadaan ainoastaan aikaan epäoikeudenmukaisuutta ja legitimoidaan epäkohtia, joita vastaan tervejärkisten ja oikeudenmukaisesti ajattelevien ihmisten täytyy reagoida. Maailma kykenee ymmärtämään lain.

Mutta *Kristuksen valtakunnan eriskummallista järjestystä maailma ei ymmärrä*. Siksi se ei myöskään kykene ymmärtämään Uuden testamentin opetusta miehen ja naisen asemasta seurakunnassa. Kirkon ja avioliiton välillä vallitsee rinnakkaisuus, näin Uusi testamentti opettaa. Molemmat ovat sydämellisen yhteyden, ykseyden ja yhteenkuuluvuuden muotoja, jotka Jumala on luonut ja näitä kumpaakin varten Jumala on

antanut miehelle ja naiselle erityiset tehtävänsä, erilaiset mutta samanarvoiset. Maailman siln,issä tämä on silkkaa syrjintää. Kristuksen valtakunnassa kukaan ei kuitenkaan puhu syrjinnästä. Siellä ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset tulevat ensimmäisiksi, ja kaikki kokevat sen onnena, ihanana rauhana ja sisäisenä vapautena — vapautena kaikesta vertailusta, kunnian tavoittelusta ja kateudesta, vapautena tehdä ja olla sitä, mitä Jumala on tarkoittanut. Näin tapahtuu todella, jopa tässä synnin maailmassa. Eräs haastattelija kysyi hiljattain joiltakin Jeesusnuorilta, uskoivatko nämä todella, että mies on vaimon pää. Vastaus oli epäröimätön kyllä, ja he lisäsivät yhtä itsestään selvästi: Miehen on siten myös rakastettava vaimoaan niin kuin Kristus rakasti seurakuntaansa.

Hellä ies raskaassa maailmassa *ei siis ole tätä maailmaa koskeva uudistusohjelma, vaan uuden maailman ensimmäinen sarastus*, uusi luomus tämän vanhan maailman keskellä, joka kuitenkin vielä on pystyssä. Vasta uudet taivaat ja uusi maa merkitsee lopullista ratkaisua vanhan maailman ongelmiin. Vanhasta maailmasta ei koskaan tule minkäänlaista taivasten valtakuntaa. Asumme purkotalossa, olemme jo saaneet hädän ja poismuuttomme tapahtuu mahdollisimman lyhyellä varoitusaajalla. Täällä saamme tyytyä parsimaan ja korjailemaan sekä käyttämään parhaalla mahdollisella tavalla ne sirpaleet, joita Jumalan hyvästä luomistyöstä vielä on jäljellä. Tässä työssä on kuitenkin edelleen voimassa vanha laki, sama laki, joka on kirjoitettu sydämiimme ja joka annettiin Siinailla. Voimassa ovat edelleen profeettojen ankarat oikeudenmukaisuuden vaatimukset oikeista painoista ja soveliaasta palkasta, leskien turvasta ja kodittomien asunnoista. Jo tämän vanhan maailman keskelle loistaa kuitenkin ihmeellinen valo, Kristuksen valo, joka pilkahtelee myös hänen pienten ikeenkantajiensa keskuudessa, näiden onnellisten mieli-puolien, joista on kirjoitettu, että he ovat kaikin tavoin ahdistettuja (ei kuitenkaan ilman ulospääsyä!) ja vainottuja (mutta kuitenkin me elämme!). He kantavat Jeesuksen kuolonarpia ruumiissaan — jotta myös Jeesuksen elämä ilmestyisi heidän kauttaan.

Sitä ei ehkä tapahdu kovin usein. Ei läheskään niin usein kuin Kristus olisi halunnut tai niin usein kuin pitäisi. Sitä kuitenkin tapahtuu — ihmiset heijastavat Herran kirkkautta peittämättömin kasvoin ja muuttuvat hänen kuvikseen, niin kuin tapahtuu silloin, kun vaikuttaa Herra, joka itse on henki. Siellä, missä Herran Henki on, siellä on vapaus, Jumalan lasten ihana vapaus Herransa hellän ikeen alla, raskaan maailman keskellä.

“‘Kuoltuaankin he puhuvat!’ Tämä sana sopii mitä parhaiten piispa Bo Giertziin. Hänen opetuksensa esimerkiksi ‘maan hiljaisista’ on mitä ajankohtaisinta kaikille niille, jotka tahtovat elää aitoina kristittyinä yhä suuremman luopumuksen keskellä. Vanhat vihollisemme etsivät sydäntämme syöstäkseen meidät joko farisealaisuuden tai suruttomuuden ojaan. Kuinka raikkaasti piispa Giertz opettaakaan meitä elämään Kristuksen armolupausten varassa.” **Pastori, teol.lis Sakari Korpinen**

Edesmenneen Göteborgin piispan **Bo Giertzin** kirjoja on paljon luettu Suomessa. Hän on tullut tunnetuksi kyvyystään jakaa Pyhän Raamatun ja luterilaisen opin järkähtämättömiä totuuksia selkeällä, kohti käyvällä ja tavallista kristittyä puhuttelevalla sekä rakentavalla tavalla.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähtisarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjan toimittajina ovat rovasti, teol.lis **Simo Kiviranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.



Suomen Luther-säätiö

**Aamutähti
Nro 20.**

ISBN 952-5409-11-2